

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Elżbieta Olechno - Obolewicz
Protokolant:	Agnieszka Konczerewicz

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. L.**

przeciwko **B. S. (1)**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. Pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w B.z dnia 27 lutego 2013 roku, sygn. akt (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 20 sierpnia 2013 roku w:

1. punkcie 1, w którym zasądzono od powoda A. L. na rzecz pozwanego B. S. kwotę 29.300 złotych wraz z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia zapłaty – powyżej kwoty 4.782,39 złotych,
2. punkcie 3 w całości w zakresie kwoty 1.465 złotych zasądzonej od powoda A. L. na rzecz pozwanego B. S. tytułem zwrotu kosztów procesu.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa od:

1. powoda A. L. kwotę 181,04 zł (sto osiemdziesiąt jeden złotych i cztery grosze) tytułem części brakującej opłaty od pozwu.
2. pozwanego B. S. kwotę 983,96 zł (dziewięćset osiemdziesiąt trzy złote i dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem części brakującej opłaty od pozwu.

IV. Zasądza od pozwanego B. S. na rzecz powoda A. L. kwotę 1.931,52 złotych tytułem zwrotu części kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia

Sygn. akt I C 938/14

UZASADNIENIE

Powód A. L. pozwem skierowanym przeciwko B. S. wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w B.z dnia 27 lutego 2013 roku, sygn. akt (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 20 sierpnia 2013 roku w zakresie punktu I i III w całości, nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Motywując swoje stanowisko podniósł, iż na skutek pozwu złożonego przez B. S. powołanym powyżej wyrokiem zasądzono solidarnie od niego oraz od M. L. na rzecz pozwanego kwotę 29.300 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu tytułem naprawienia szkody wynikłej z czynu niedozwolonego. Na skutek złożonego przez M. L. sprzeciwu Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 7 lutego 2014 roku oddalił powództwo, obciążając B. S. kosztami procesu. Powód dodał, iż wywieziony przez niego sprzeciw z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych został odrzucony postanowieniem z dnia 6 czerwca 2013 roku. Po nadaniu klauzuli wykonalności B. S. wszczął przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B.R. J. w sprawie sygn. akt (...). W toku tego postępowania z uwagi na brak dojście do skutku drugiej licytacji ruchomości powoda w postaci krowy i czterech jałówek zostały one przejęte na własność pozwanego za kwotę 5.500 złotych. Powód uzasadniając swoje roszczenie podniósł, iż z uwagi na wydanie w stosunku do dłużnika solidarnego M. L. wyroku oddalającego powództwo, także i on jest zwolniony z obowiązku świadczenia na rzecz pozwanego. Powództwo w sprawie sygn. akt (...) zostało oddalone ze względu na bezzasadność roszczenia, co znalazło odzwierciedlenie w sporządzonej w toku tej sprawy opinii biegłej sądowej z zakresu weterynarii, z której wynikał brak związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem pozostającego bez nadzoru ogiera powoda a doznaną przez B. S. szkodą. Dodał, iż zarzut bezzasadności powództwa był wspólny zarówno dla niego jak i dla M. L..

Pozwany B. S. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zaś w przypadku uwzględnienia powództwa wniósł o odstąpienie od obciążania kosztami procesu z uwagi na to, iż wszczynając egzekucję działał w dobrej wierze, egzekucja była celowa i uzasadniona, nadto nie dał powodu do wytoczenia niniejszego powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Poza sporem pozostawała okoliczność, iż w dniu 28 grudnia 2012 roku B. S. (1) wystąpił z pozwem przeciwko A. L. oraz M. L. żądając zasądzenia kwoty 29.300 złotych wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu swego żądania wskazał, iż jest właścicielem gospodarstwa rolnego, w którym zajmuje się między innymi hodowlą koni. Należące do niego grunty, w tym pastwiska są ogrodzone taśmą oraz przewodem elektrycznym, zaś sąsiadujące z nimi grunty należące do A. L. nie były ogrodzone, a stanowiące jego własność zwierzęta pozostawały bez nadzoru czyniąc szkody w uprawach. Dodał, iż na skutek agresywnego zachowania pozostającego bez nadzoru ogiera powoda w okresie od maja do października 2011 roku, który dewastował ogrodzenie, poroniło 6 żrebnych kłaczy z jego hodowli, co spowodowało szkodę w kwocie 24.000 złotych. Podniósł, iż w okresie od maja 2011 roku do listopada 2012 roku należące do A. L. zwierzęta dokonały także zniszczenia ogrodzenia działek pastwiskowych o łącznej wartości 4.000 złotych, a nadto w 2012 roku dokonały zniszczenia 40% uprawy kukurydzy na działce o powierzchni 1 ha i szkodę w tym zakresie wycenił na kwotę 1.300 złotych. Podniósł, iż w A. L. był karany za znęcanie się oraz brak nadzoru nad zwierzętami i w związku z tym orzeczono wobec niego karę pozbawienia wolności (k. 3 – 5 akt sprawy Sądu Rejonowego w B. (...)). Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w B. z dnia 27 lutego 2013 roku zasądzono solidarnie od pozwanych A. L. i M. L. kwotę 29.300 złotych wraz z odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia zapłaty (pkt 1 wyroku), oddając powództwo w pozostałym zakresie (punkt 2 wyroku), zasądzając od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 1.465 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 3 wyroku) oraz rozstrzygając o rygorze natychmiastowej wykonalności (punkt 4) (k. 51 akt sprawy Sądu Rejonowego w B. (...)).

A. L. wniósł sprzeciw od wyroku zaocznego i zarządzeniem z dnia 2 kwietnia 2014 roku został wezwany do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu poprzez złożenie dwóch odpisów podpisanego sprzeciwu i podpisanie sprzeciwu złożonego w Sądzie w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia sprzeciwu. Następnie sprzeciw od wymienionego wyroku zaocznego wniósł pełnomocnik pozwanego M. L., który także został wezwany do uzupełnienia braków formalnych poprzez złożenie odpisu sprzeciwu w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia sprzeciwu. W złożonych środkach odwoławczych pozwani zanegowali zasadność powództwa wskazując, iż nie doszło do wyrządzenia szkody przez

zwierzęta pozwanych dla B. S.. Zwierzęta znajdowały się bowiem na ogrodzonym pastwisku i brak było związku pomiędzy zachowaniem się zwierząt a nieoźrebieniem się klaczy powoda (k. 76, 81 – 83 akt sprawy Sądu Rejonowego w B.(...)). A. L.w zakreślonym terminie nie uzupełnił braków formalnych złożonego sprzeciwu i postanowieniem Sądu Rejonowego w B.z dnia 21 maja 2013 roku odrzucono wniesiony przez niego sprzeciw od wyroku zaocznego (k. 124 akt sprawy Sądu Rejonowego w B.(...)). Wyrok zaoczny z dnia 27 lutego 2013 roku uprawomocnił się w stosunku do A. L.w dniu 30 lipca 2014 roku (k. 51v akt sprawy Sądu Rejonowego w B.(...)), zaś w dniu 20 sierpnia 2013 roku nadano orzeczeniu klauzulę wykonalności. Natomiast z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu przez M. L.w sprawie przeprowadzono postępowanie dowodowe, w tym dopuszczono dowody z zeznań świadków (k. 171 – 178 akt sprawy Sądu Rejonowego w B.(...)) oraz z opinii biegłego sądowego z zakresu weterynarii (k. 192 – 196 akt sprawy Sądu Rejonowego w B.(...)). W złożonej opinii biegła wskazała, iż nie jest w stanie potwierdzić związku przyczynowego między zachowaniem ogiera pozostającego pod nadzorem pozwanego M. L.a wystąpieniem poronień u klaczy należących do powoda. Biegła odnosząc się do zarzutów zgłoszonych przez B. S. (1)podtrzymała złożoną do akt sprawy opinię i ponownie stwierdziła, iż nie może jednoznacznie określić, że powodem poronień były ataki ogiera, chociaż nie można tego wykluczyć (k. 264 – 265 akt sprawy Sądu Rejonowego w B.(...)). Wyrokiem Sądu Rejonowego w B.z dnia 7 lutego 2014 roku w sprawie sygn. akt (...)uchylono wyrok zaoczny wydany w dniu 27 lutego 2013 roku w części dotyczącej pozwanego M. L.i powództwo w tej części oddalono, rozstrzygając o kosztach procesu (k. 313 akt sprawy Sądu Rejonowego w B.(...)). Wskazany wyrok uprawomocnił się w dniu 1 marca 2014 roku.

Na wniosek B. S. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w B.z dnia 27 lutego 2013 roku zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne przeciwko A. L.w sprawie (...)prowadzonej przez Komornika Sadowego przy Sądzie Rejonowym w B.R. J.(k. 1 akta egzekucyjne (...)). W toku postępowania egzekucyjnego dokonano zajęcia należących do A. L.nieruchomości, a następnie dokonano ich opisu i oszacowania. Komornik dokonał także zajęcia ruchomości w postaci krowy i jałówek należących do A. L.(k. 113 akta egzekucyjne (...)). Z powodu niedojścia do skutku drugiej licytacji ruchomości, na wniosek B. S. jako wierzyciela postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2014 roku komornik przyznał na jego własność za cenę 5.500 złotych niesprzedane na drugiej licytacji ruchomości w postaci krowy i jałówek (k. 271, 274 – 275 akta egzekucyjne (...)). Na dzień 17 czerwca 2014 roku został wyznaczony pierwszy termin licytacji nieruchomości należących do A. L.(k. 281 – 282 akta egzekucyjne (...)). Postanowieniem z dnia 23 maja 2014 roku wydany w niniejszej sprawie na wniosek powoda Sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego sygn. akt (...)(k. 18 – 20). Nie było kwestionowanym, iż do czasu zawieszenia postępowania egzekucyjnego w związku z przyznaniem na rzecz pozwanego na własność opisanych powyżej ruchomości powoda na rzecz B. S. jako wierzyciela została wyegzekwowana kwota 4.782,39 złotych, nadto w dniu 23 czerwca 2014 roku na konto komornika wpłynęła kwota 12.980 złotych z zajętego rachunku bankowego dłużnika, która jednak nie została rozchodowana z uwagi na zawieszenie postępowania egzekucyjnego (k. 86 informacja komornika).

Zgodnie z przepisem art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Na podstawie art. 375 § 2 k.c. wyrok zapadły na korzyść jednego z dłużników solidarnych zwalnia współdłużników, jeżeli uwzględnia zarzuty, które są im wszystkim wspólne. Strona powodowa jako zdarzenie, które doprowadziło do wygaśnięcia zobowiązania wskazywała na wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 7 lutego 2014 roku, w którym oddalono powództwo w stosunku do dłużnika solidarnego M. L.. Analiza akt sprawy (...)w ocenie Sądu dawała podstawy do przyjęcia, iż wyrok oddalający powództwo w stosunku dłużnika solidarnego M. L.mógł zostać potraktowany jako zdarzenie, na skutek którego zobowiązanie wygasło, a tym samym może stanowić podstawę powództwa przeciwegzekucyjnego. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w poglądach prezentowanych w orzecznictwie, w tym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 1965 roku (III CO 9/65, OSN 1967, nr 3, poz. 42), w której wskazano, iż dłużnik solidarny, w stosunku do którego uprawomocniło się orzeczenie uwzględniające powództwo, może żądać umorzenia egzekucji prowadzonej z tego orzeczenia na tej podstawie, że następnie zostało prawomocnie oddalone powództwo wierzyciela w stosunku do innego dłużnika solidarnego na skutek uwzględnienia zarzutu wspólnego dłużnikom solidarnym. Prawomocny wyrok oddalający powództwo remitenta wobec jednego ze współwystawców

gwarancyjnego weksla własnego może stanowić podstawę powództwa przeciwegzekucyjnego współwystawcy (art. 840 § 1 pkt 2), jeżeli uwzględnią zarzuty wspólne wszystkim współwystawcom [art. 375 § 2 k.c. i art. 47 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku – Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, poz. 282 z późn. zm.) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2010 roku, I CSK 249/09, OSP 2010, z. 11, poz. 111]. W procesie wszczętym na skutek powództwa przeciwegzekucyjnego dłużnik solidarny może wykazać, że zarzuty, które doprowadziły do uwzględnienia apelacji wobec współdłużnika solidarnego są wspólne dla nich obu, co, zgodnie z art. 375 § 2 k.c., spowodowało wygaśnięcie roszczenia w tej części także w stosunku do niego. Przeciwko takiemu rozwiązaniu nie może przemawiać ani konieczność wytoczenia nowego powództwa, ani wzgląd na koszty procesu, skoro wniesienie skargi kasacyjnej również wszczyna nową sprawę, a opłata sądowa od pozwu i od skargi kasacyjnej jest taka sama (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2014 roku, V CSK 506/13, LEX nr 1506516). Możliwość taką stwarza wniesienie powództwa przeciwegzekucyjnego na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 375 § 2 k.c. Wniesienie takiego powództwa jest dopuszczalne niezależnie od tego, czy dłużnik brał udział w procesie wytoczonym przeciwko innemu dłużnikowi solidarnemu, czy też nie brał w nim udziału. Na podstawie art. 375 § 2 k.c. wyrok zapadły na korzyść jednego z dłużników solidarnych zwalnia współdłużników, jeżeli uwzględnią zarzuty, które są im wszystkim wspólne. Przesłanką zastosowania wymienionego przepisu, który ma ułatwić obronę dłużnikom solidarnym przed roszczeniami wierzyciela i zapobiec wydaniu różnych wyroków przeciwko tym dłużnikom, jeżeli przysługują im wspólne zarzuty, jest istnienie wyroku na korzyść jednego z dłużników solidarnych. Wprawdzie nie wynika to wyraźnie z przytoczonego przepisu, ale nie ulega wątpliwości, że orzeczeniem, o którym mowa w tym przepisie, jest prawomocny wyrok sądu rozstrzygający powództwo wierzyciela na korzyść jednego z dłużników, ponieważ dopiero takie orzeczenie wywiera wobec współdłużników skutek materialnoprawny w postaci zwolnienia ich w całości lub w części z zobowiązania wobec wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005 roku, II CK 752/04, LEX nr 311321; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 16 sierpnia 2012 roku, I ACa 416/12, LEX nr 1237845).

Mając na uwadze powyższe rozważania należało zatem ustalić, czy merytoryczne rozstrzygnięcie Sądu w sprawie sygn. akt (...) zostało wydane w wyniku uwzględnienia zarzutów wspólnych wszystkim dłużnikom solidarnym ze względu na sposób powstania lub treść zobowiązania współzobowiązanych (art. 375 § 1 k.c.). Takimi zarzutami każdy dłużnik solidarny może się bowiem bronić przed roszczeniem wierzyciela, co stanowi wyraz więzi wspólnej łączącej wszystkich dłużników solidarnych i wyrażającej się w zasadzie tzw. reprezentacji działania na korzyść pozostałych dłużników (por. art. 371 k.c.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2010 roku, I CSK 249/09, OSP 2010, z. 11, poz. 111). Podstawę prawną żądania B. S. w sprawie (...) stanowił przepis art. 431 § 1 k.c., który stanowi, iż kto zwierzę chowa albo się nim posługuje, obowiązany jest do naprawienia wyrządzonej przez nie szkody niezależnie od tego, czy było pod jego nadzorem, czy też zabląkało się lub uciekło, chyba że ani on, ani osoba, za którą ponosi odpowiedzialność, nie ponoszą winy. Przesłanki zastosowania wskazanej regulacji są: fakt chowania zwierzęcia lub posługiwanie się nim, wyrządzenie szkody przez zwierzę, związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zachowaniem zwierzęcia, wina tego, kto zwierzę chowa lub się nim posługuje (culpa in custodiendo). W powołanej sprawie nie było kwestionowanym, iż zarówno M. L., jak i A. L. chowali zwierzęta, przy czym nie zostało wykazane, iż wyrządzenie szkody poprzez spowodowanie poronień klaczy należących do B. S. nastąpiło w wyniku ataków ogiera chowanego przez M. i A. L., co znalazło odzwierciedlenie w powołanej powyżej opinii biegłej z zakresu weterynarii. Poczynienie tego ustalenia było możliwe pomimo, iż nie zostało sporządzone uzasadnienie orzeczenia w sprawie (...). Brak wykazania spełnienia się analizowanych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 431 § 1 k.c. oznacza, iż przyczyną oddalenia powództwa w stosunku do M. L. było niewątpliwie uwzględnienie zarzutów wspólnych dla obu dłużników solidarnych, a zatem także dla A. L..

Zdaniem Sądu powództwo, co do zasady zasługiwało na uwzględnienie w zakresie niewyegzekwowanego dotychczas świadczenia. Tylko istnienie możliwości wykonania tytułu wykonawczego, czyli zdolność do egzekucji, pozwala na wystąpienie z powództwem zmierzającym do uniemożliwienia prowadzenia egzekucji z tego tytułu wykonawczego. Wytoczenie powództwa opozycyjnego jest niedopuszczalne w sytuacji, gdy wygasła wykonalność tytułu wykonawczego na skutek wyegzekwowania całego świadczenia. Jeżeli zobowiązanie na skutek zapłaty lub innego zdarzenia przestało istnieć, tytuł nie jest już zdolny do bycia egzekwowanym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 marca 2014 roku, I ACa 796/13, LEX nr 1444714). Wytoczenie powództwa przeciwegzekucyjnego jest dopuszczalne

do czasu dopóki istnieje możliwość prowadzenia egzekucji, co oznacza, iż nie jest dopuszczalne skorzystanie z tej drogi obrony swoich praw przez dłużnika, gdy tytuł wykonawczy został w pełni zrealizowany w drodze egzekucji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10 kwietnia 2013 roku, I ACa 715/12, LEX nr 1307402 i orzecznictwo tam powołane). Podzielając ten pogląd trzeba konsekwentnie przyjąć, iż dopuszczalność wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego w niniejszej sprawie istniała jedynie, co do części świadczenia dotychczas niewyegzekwowanego, a nie co do całości objętego tytułem wykonawczym świadczenia. Nie było bowiem podważanym, iż dotychczas w prowadzonym na wniosek B. S. postępowaniu egzekucyjnym, sygn. akt (...)na rzecz pozwanego została wyegzekwowana kwota 4.782,39 złotych (k. 86). Skutkiem częściowego wyegzekwowania należności było wygaśnięcie w tym zakresie wierzytelności wynikającej z tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego z dnia 27 lutego 2013 roku sygn. akt (...)w zakresie punktu 1 powyżej wymienionej kwoty. Powództwo przeciwegzekucyjne w tej części stało się bezprzedmiotowe i jako takie w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Na marginesie należy wskazać, iż Sąd oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. L. uznając ten dowód za spóźniony, ponadto badanie w trybie art. 840 k.p.c. sprawy sygn. akt (...) prawomocnie zakończonej nie może prowadzić do ponownego merytorycznego rozpoznania tej sprawy. Sąd rozpoznający powództwo opozycyjne przy orzekaniu na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., gdy tytułem egzekucyjnym jest orzeczenie sądu – uwzględnia wyłącznie zdarzenia, które nastąpiły po wydaniu tego wyroku.

Podsumowując na podstawie powołanych powyżej przepisów orzeczono jak w punkcie I i II sentencji orzeczenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014r., poz. 1025 j.t. ze zm.), przy przyjęciu, że powód wygrał sprawę w 84,46 %, a przegrał w 15,54 %. Z uwagi na okoliczność, iż powód został zwolniony od ponoszenia opłaty od pozwu powyżej kwoty 300 złotych Sąd nakazał pobrać od A. L. kwotę 181,04 złotych oraz od pozwanego kwotę 983,96 złotych tytułem części brakującej opłaty od pozwu. Koszty poniesione przez powoda w przedmiotowym postępowaniu wyniosły łącznie 2.734 złotych, na które składała się część opłaty od pozwu – 300 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego – 2.434 złotych. Pozwany poniósł natomiast koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 złotych oraz opłatę sądową od zażalenia w kwocie 30 złotych. Łącznie koszty procesu wyniosły 5.164 złotych. Powód winien był je ponieść w kwocie 802,48 złotych (15,54% z 5.164 zł), a pozwany w kwocie 4.361,51 złotych (84,46% z 5.164 zł). W konsekwencji uwzględniając powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.931,52 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461 j.t.) oraz § 6 pkt 5 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.), a także części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2014 r., poz. 1628 j.t.). Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie wystąpiły przesłanki do odstąpienia od obciążania pozwanego kosztami procesu. Hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania „przypadków szczególnie uzasadnionych” pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony stanowią podstawę do nie obciążania jej kosztami procesu. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń. Drugie natomiast wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony, z tym zastrzeżeniem, że niewystarczające jest powoływanie się jedynie na trudną sytuację majątkową. Całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego przepisu powinny być ocenione z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 kwietnia 2014 roku, I ACa 9/14, LEX nr 1455540). Mając na uwadze powyższe wskazania w ocenie Sądu w odniesieniu do pozwanego nie zaistniał „szczególnie uzasadniony przypadek”, o którym mowa w powołanym przepisie, w szczególności za taki nie może być uznane powoływanie się przez B. S. na działanie w dobrej wierze, czy też ewentualna celowość wszczętej egzekucji.

Sędzia